

Vier gedichten

PIETER LUYKX

het landschap

het landschap is tijdloos geworden, de wind heeft
de wolken verdreven, de hemel verdubbelt zijn
ruimte aan blauw, de vogel onthaalt er al zingend,
aan de boom nog een appel, te hoog om te plukken,
op het vredige gras wordt een afdruk gedacht,

hoe dit alles verwaait, ook de schaduw verliest, zelfs
de klank van wat eenmaal een stem was, verdwijnt.

zeg nu maar niets

zeg nu maar niets, dit zwakke ogenblik, en wandel
met mij in dit land, en weet: de liefde school in haar,
zij was een zacht soort zijn, dat men omhelzen wou;
de plek, daarvan heeft niemand iets te weten, wanneer
de zon rust op dit land, die plek geurt warm naar haar.

Homerus

weer even beleeft men zo'n middag, al laat in het
jaar, rond de schemer, die andere tijd met een grijzende
leraar, een volgzame klas, men leest van de strijd om
het machtige Troje, de tocht van Odysseus de dulder,
de wrok en de trouw, hoe men droomde van schoonheid
en list, men leert zo te leven met eeuwige vragen.

Rebekka

voor Aleide

zij zit op de rand van de put, de kruik van haar
schouder gezet, van niemand zo mooi in het
rimpelend water de schaduw te zien, en onder-
gedompeld in schroom, bergt zij de zon in haar
huid, draagt zij volmaakt rond haar haren het goud,
zit zij en weet zo het teerste te slapen te leggen.